

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Catholico Armeniorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

Idem habemus mandatum præcepto Dei & vestro remittendi peccata omnibus qui pro lege Dei fundunt sanguinem. Nam nostra vita alligata est filiis ancillæ Abrahæ, qui crescunt sicut spinæ, nos volentes suffocare, & sicut serpentes deglutire volentes, & propter inflammationem suam nocte dièque non cessant mordere creaturas Christi, nec permittunt eas quietem habere, sed semper exasperant & infestant. Manè dicimus, quando veniet vesperum, & serò, quando veniet manè. Cum dolore & anxietate nunc usque sustinimus, nec est qui ad lætitiã nos pertrahat. Anxietates autem & angustia & pruritibus nos semper faciunt vigilare & desudare in orationibus, & non permittunt quietem habere quandiu viderimus Christum inhonoratum & crucem Christi postpositam non dubitari, Ecclesias dirui, sacerdotes servos fieri, & omnia Christi mandata conculcari & vilipendi à barbaris gentibus incircumcisis, sed retaliatis; & vita nostra non est nisi solummodo pœna, dolor, & gemitus. Nam hoc non solum non audimus, immo quotidie videmus, & in corpore portamus. Ideo sanctitas vestra magis & magis debet orare. Audistis enim non solum Christianos ab ortu solis esse seminatos & dispersos & ligatos; immo, quod gravius est, non solum ligant nos, sed & derident. De cetero autem ponite studium vestrum contra mortem, & ad portandum pondus nobiscum contra illos qui inhonorant Christum, collum supponatis. Nec moremini pro Dei pietate mittere subsidium, ne peccatis exigentibus nimia nostra dilatio fiat confusio; quia nostrum credere decepit nos, & patimur quotidie naufragium sine spe humani subsidij.

Catholico Armeniorum.

*Epist. 45.
Respondet superiori epistola.*

Quòd die ac nocte in lege Domini mediteris, ex literarum tuarum tenore cognovimus, quas variis auctoritatum floribus decorasti, de thesauro cordis tui nova & vetera proferens, & hæc illis & ista istis doctius intermiscens, ut uberius juncti simul flosculi redolent. Sanè licet didiceris ex verbis Apostoli quòd omnes unum corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra, & quòd cunctos quos sacri baptismatis unda regenerat, fratres facit, quoniam unus est pater noster qui est in cœlis, prout in evangelio veritas protestatur, in nobis tamen, qui

beato Petro successimus, Christianæ fidei magisterium recognoscis. Vnde secus fontem scientiæ fidei nostræ ac præceptorum legis & Ecclesiæ quiescere desideras & nutrire, ut fugas mamillas nostras quotidie, & inebrieris lacte doctrinæ à sede apostolica emanantis. Et licet loco quidem à nobis remotus existas, fide tamen nobis gaudes tam te quàm Armenicam Ecclesiam couniri, cum ex illo sitis ovili de quo Dominus in evangelio protestatur, *Alias, inquit, oves habeo que non sunt ex hoc ovili, & illas oportet me adducere, & vocem meam audient, & fiet unum ovile & unus pastor.* Oves enim hujus ovilis uni Dominus pastori commisit, Petro videlicet, cum inquit ad eum, *Pasce oves meas*, innuens per verbum tertio repetitum quòd quicumque fidem habuerit trinitatis, in quacunque trium orbis partium regione, ac trino fidelium ordine, cum Noe, Iob, & Daniele, sive in lecto, sive in agro, sive in mola consistant, Petri magisterio sunt commissi. Gavissus es igitur quòd mater Ecclesiarum omnium, quæ totum orbem sua irradiat claritate, catholicam Armenorum Ecclesiam bono corde respiciens voluit consolari, in hoc illud impletum intelligens quod inquit Petro Dominus Iesus Christus: *Ego pro te rogavi, Petre, ut non deficiat fides tua; & tu aliquando conversus confirma fratres tuos.* Afferis quoque quòd ab Ecclesia Romana fidem ab initio Armenica suscepit Ecclesia, quam tu & coepiscopi tui & grex tibi & ipsis commissus non minuisti in aliquo nec auxistis, sed sicut accepistis, sic usque hodie inviolabiliter observatis, ejus tenentes consuetudines secundum sanctorum patrum præcedentium instituta. Nos igitur, qui diligere debemus proximos ut nos ipsos, de tuæ fidei puritate gaudeamus in Christo, & te velut venerabilem fratrem nostrum & magnum Ecclesiæ Dei membrum gerimus in visceribus caritatis, ac carissimum in Christo filium nostrum Leonem Regem Armenorum illustrem honorare disponimus, & universam Armenorum Ecclesiam, ut pote filiam sedis apostolicæ specialem, specialiter confovere. Ne autem heres sit filius ancillæ cum filio liberæ, immo ne ancillæ filius heredis liberæ sibi amplius hereditatem usurperet, sed ancilla potiùs, & ejus filius expellatur, posuimus signum Tau in frontibus gementium & dolentium, ita quòd per Dei gratiam cruce signatorum exercitus Venetias jam applicuit pro parte majori, unde in

Raynaldus ad an. 1202. §. 41.

proximo naves ascendunt in terræ sanctæ subsidium transituri. Monemus igitur fraternitatem tuam & exhortamur attentius, & per apostolica tibi scripta mandamus, quatenus in divini nominis timore persistens & in apostolicæ sedis reverentia perseverans, prædictum Regem & universam Armenorum Ecclesiam in lege Domini & nostra devotione confirmes, & eis, sicut per alias literas nostras mandavimus, formam apostolicæ remissionis exponas, & exhorteris ipsos attentius ut se murum pro domo Domini opponant ascendentibus ex adverso, nec dubitent, si opus fuerit, pro illo fundere sanguinem qui pro eis crucis non dubitavit subire tormentum, cum sic regnum sibi possint acquirere sempiternum & terrena in cœlestia laudabili commercio commutare. Expectent autem efficax de cœlo auxilium, & festinum de terra succursum, & spem suam ponant in eo qui est in se sperantium fortitudo, qui facit in tentatione proventum, & post lacrymationem & fletum, gaudium & exultationem inducit. Datum ut supra.

Litera Sifensis Archiepiscopi Regis Armenia Cancellarij ad D. Papam.

Epist. 46. Mitram & pallium & indulgentiam petit.

Paternitatis vestræ literas ea qua decuit reverentia & devotione suscepimus, & per earum continentiam pleno collegimus intellectu sanctitatem vestram parvitatem nostram caritatis visceribus amplexari. Continebatur etiam in literis illis ut magisterium & primatum sanctæ sedis apostolicæ recognosceremus, & in devotione ipsius persisteremus, & ut non solum Regem, verum etiam & Barones & reliquum populum ad fidem & unitatem ejusdem induceremus. In verbo veritatis ad hoc laborat nostra sollicitudo, ad hoc inclinata est nostra intentio. Tenemur nempe de obedientiæ vinculis & devotionis reverentia omnibus mandatis sanctæ sedis apostolicæ pro viribus obsecundare. Ea propter nulli veniat in dubium ut ubi ab his quæ honori & utilitati ejusdem spectare videntur vel videbuntur, nostram subtrahamus voluntatem, immo manum ad aratrum mittemus, & ut bonus arator, spinas & tribulos eradicare studebimus, & terram bene laboratam ad honorem sanctæ apostolicæ sedis colere & exornare usque ad messem, Deo auxiliante, non deficiemus. Super his igitur omnibus in quibus parvitatem nostram vestra sanctitas dignata est monere & exhortari, paterni-

tati vestræ, quas sufficit nostra valetudo, gratiarum actiones exsolvimus, de debito & merito vobis adstricti. Quia verò in remotis partibus inter barbaricas nationes ad Dei servitium sumus constituti, & in propria persona vestram nequivimus, quod molestè ferimus, visitare paternitatem, flexis genibus cordis vestræ supplicamus sanctitati ut nos non tradatis oblivioni, immo tanquam obedienti vestro mandatum vestrum humeris nostris imponere non dedignemini, scientes nos ad omnia beneplacita vestra promovenda & exequenda tam mente quam animo promptos & paratos esse. Præterea nova vestra planta effecti, multa precum instantia exposcimus ut in memoriam dilectionis sanctæ sedis apostolicæ anulum, mitram, & pallium nobis mittere dignemini, & ut eandem remissionem quam peregrinis transfretantibus pro Dei servitio conceditis, ex parte vestra militibus pugnantibus sub illustri Rege nostro contra crucis hostes pro honore & defensione Christianitatis confirmare possimus, quatinus hujus remissionis gratia sumptis animi viribus in bello fiant audaciores.

Raynaldus ad an. 1202. §. 44.

Archiepiscopo Sifensi.

Non processit ab homine, sed à Deo, quoniam nec caro nec sanguis, sed is potius cujus vices in terris gerimus Iesus Christus tibi misericorditer inspiravit ut, sicut per tuas nobis literas intimasti, magisterium sedis apostolicæ recognosceres & primatum, & in ipsius devotione persistens, non solum carissimum in Christo filium nostrum Leonem Regem Armenia illustrem, sed populum ad id induceres & Barones. Recognoscis etenim & per tuas literas profiteris obedientiæ vinculis & devotionis reverentia te teneri universis mandatis sedis apostolicæ pro viribus obedire. Ideoque ab his quæ ad honorem, & utilitatem ipsius spectare videntur, tuam non subtrahis voluntatem. Nos igitur tantæ fidei puritatem & tantam devotionis constantiam attendentes, ei à quo bonum omne procedit, licet exiles, quas possumus tamen gratiarum exsolvimus actiones quod tam pius tibi tribuit intellectum & animum tam humilem inspiravit. Tibi quoque sicut venerabili fratri nostro & magno Ecclesiæ Dei membro deferre proponimus, & preces tuas in his quæ à nobis secundum Deum postulaveris exaudire. Super eo autem quod à nobis per tuas

Epist. 47. Responsiva.

Raynaldus ad an. 1202. §. 46.